

Lovforslaget gav ved 1. behandling i landstinget anledning til nogen diskussion, idet ordførerne for venstre, det konservative folkeparti og det radikale venstre fremsatte nogle kritiske bemærkninger vedrørende den gældende ordning. Lovforslaget henvistes derefter til et udvalg, som i sin betænkning udtaler, at der indenfor udvalget har „rejt sig betæneligheder ved det store opsving, skolebespisningen har taget, forårsaget ikke mindst ved, at bespisningen er blevet rationeringsfri.

Udvalget har fra socialministeren modtaget den som bilag optrykte opgørelse over bespisningens omfang og omkostninger i København og købstadkommunerne.“

Et flertal (S, KF og RV) indstillede lovforslaget til vedtagelse, som det forelå, hvorimod venstres udvalgsmedlemmer stillede ændringsforslag om, at tilskuddet til skolebespisningen som hidtil skulle udredes af statskassen. Efter at dette ændringsforslag ved 2. behandling var forhastet, udtalte *Esther Malling Pedersen* (V) ved 3. behandling:

»Det foreliggende lovforslags bestemmelse om, at udgifter, som staten hidtil har afholdt til den offentlige skolebespisning, fremtidig skal tages af udligningsfonden, er for min gruppe et så stort principielt spørgsmål, at vi må markere vor stilling ved at stemme imod forslaget. Vi kan, som tidligere sagt, ikke anerkende den offentlige skolebespisning som en af de opgaver, hvortil fondens midler er bestemt, og vi kan ikke anerkende berettigelsen af, at man bruger fondens penge til andre ting, end de er beregnet til.

Jeg vil dog gerne understrege, at vor stilling ikke på nogen måde dikteres af mangel på interesse for, endsiige uvilje mod selve skolebespisningen. Som den praktiseredes i sin oprindelige form, har den vor fulde sympati, men jeg kan ikke se rettere, end at man er kommet ind på et galt spor og har pålagt det offentlige udgifter, der er så store, at man ikke kan lade være at spørge sig selv, om de penge ikke kunne anvendes bedre. Der melder sig stadig for os nye sociale opgaver, som skal løses. . . . Jeg vil også tro, at vi bliver nødt til i vor offentlige husholdning at spørge, om det er nødvendigt og påkrævet eller mindre nødvendigt og mindre påkrævet med alle de opgaver, som vi påtager os. Jeg erkender fuldtud betydningen af de to principielle formål, søn skolebespisningen efter sin hidtidige form skal tjene: at slette skellet mellem børnene og at lære dem at spise det, som ernæringsfysiologerne kalder den rigtige mad, men jeg tror, at de to opgaver måtte kunne løses ad en bedre og i hvert fald mindre bekostelig vej end den, man er slået ind på her.

Under alle omstændigheder kan vi som sagt for min gruppes vedkommende ikke gå med til at tage de dermed